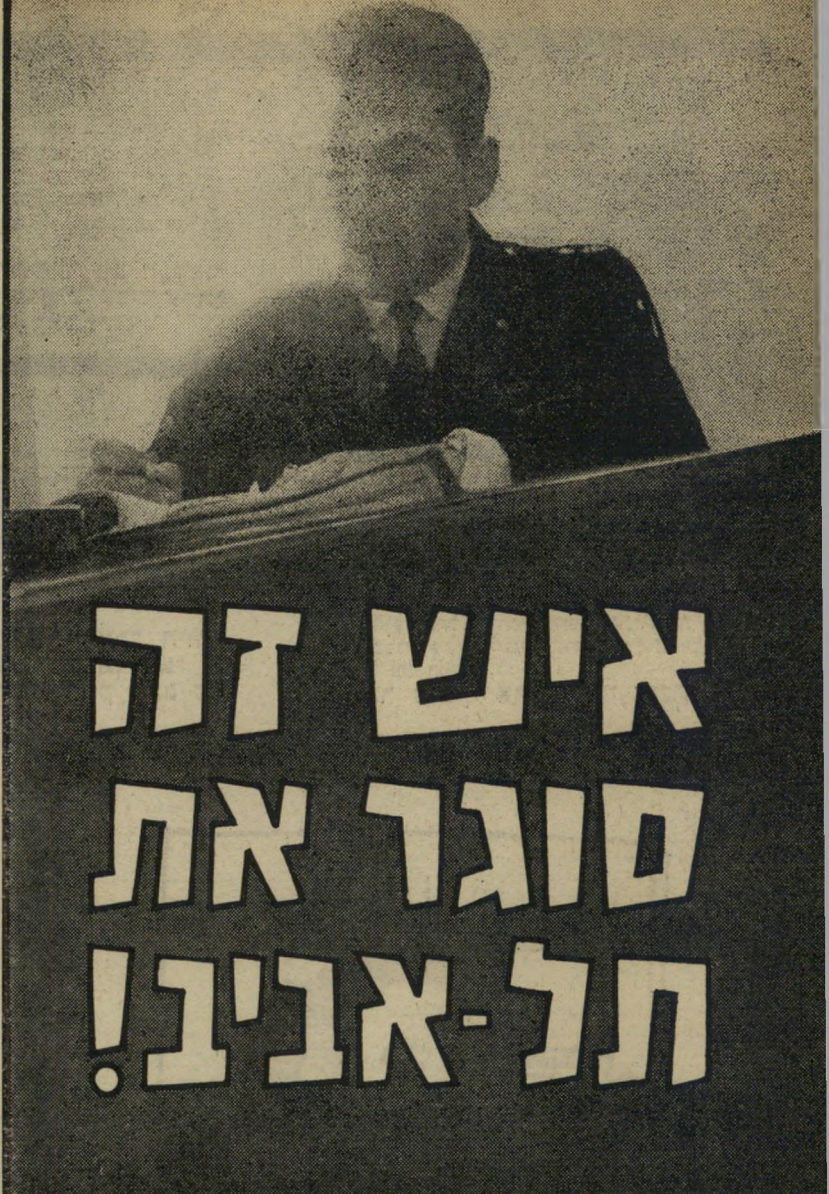

אחרי שהמשלה החליטה להרעיל את היא נענתה לכפייה הדתית ופועלת שר עיר גדולה, במיבצע חוצפני שאין לו

איש זה סוגר את תל-אביב!

זהו הקצין איבצן - שקיבל על עצמו לחסל את חיי-הלילה של תל-אביב

עשרה לשתיים בלילה. הדיסקונט מסירה את המחט מעל לתקליט. האורות המסנוורים נדלקים, חודרים מבד עשן-הסיגריות. הרוקדים קופאים, מופתעים, ולפעמים משליכים כוסות ומקימים קול-זעקה. כי שעת-הגזירה הגיעה: צריך לסגור את הדיסקוטק. כי בתל-אביב של 1968, בירת המיסתור והשעשועים של הארץ, בה חיים יותר מחצי מיליון תושבים — אסור לבלות בלילות.

כי בפקודת שר-הסנים, ובביצועה של משרת ישראל — אסור לבלות בתל-אביב אחרי אחת. לכל היותר — שתיים.

מפריעים לחולדות

הגזירה היא טוטאלית. הדיסקוטק, הראשון שבמועדוני-היוקרה של תל-אביב, עובר אחד הבעלים, דוב סגל, מבקש מכל אורח בניסוד לקום ולהסתלק. "עוד מעט יגיעו השוטרים", הוא מלחנן. זה לא עוזר. עוד בטרם יצאו הלקוחות מופיעים בעלי-המדים, עם סינקס הרוחות בידיהם. דוב נוטל את הפרוט, בתנועה מוכנית, מצרף אותו לערימת-ענק — מעל

עיר בלי ראש מאז חלה מרדכי נמיר, ראש עיריית תל-אביב-יפו, להלכה, עושה כל אחד כרצונו בעיר הגדולה בישראל: אפשר להקום בה, "רדינג" ד', לתת לחולדות לשלוט על חיי הלילה ואפילו לעשות צרות לאלה העוסקים באירוחם של התיירים.

לדו"ח של אתמול, ומתחת לדו"ח של מחר בלילה. גם במאנדייט, הדיסקוטק האלגנטי של רפי שאולי ומאנדייט רייס-דייוויס, המנסה לשמש חלון-ראווה לתיירים מחו"ל, המצב דומה. על אף מאמציו של רפי, המנסה להסתדר בטובות — באים השוטרים, שוב ושוב. ואילו במועדון-החשפנות צברה, השייך לאמרגן הוותיק קובה זילברנינג, מגרשים את המארחות ואת החשפניות, את האורחים ואת המלצרים בשתיים בדיוק.

אפילו לכיכר-הקצב שמאחרי רחוב החש-מונאים — סביבה מיסטרית טהורה, שוממה מדוור, בה אין הרעש המועט הבוקע ממרתף-המוסיקה מסוגל להפריע לאיש, מלבד לחולדות-הענק אשר עיריית תל-אביב אינה מצליחה לחסל — באים "הקוואקים", כפי שצעירי-הקצב קוראים לשוטרים.

הם נועלים הכל, ביד גסה, מחסלים עסקים שלמים — כדי שלא ירקדו להם בתל-אביב, סתם כך, בחוצפת-נעורים. כשזה לא מספיק — נספלים לעסקים, בתירוצי-שווא, כמו חוסר מקום-חנייה — באיזור ריק ממכוניות, בשעת-הלילה.

קארייריסטים וקרתנים

אפשר היה לחשוב, כי זוהי פעולה אבה מנסים להכניס עוד כמה מאות לירות לקופת-האוצר. מי שיח שוב כך — טועה. זהו חלק ממסע

דו"ח לירידו של אשכול

אין יוצאים מן הכלל, בין קורבנות כיבוש-האורות הכפייתי של המשטרה, המבוצע בקטנות על-ידי מפקדה החדש של הגפה הצפונית במשטרת תל-אביב, ניצב מישנה אריה איבצן (39).

אפילו חצקל איש-כסית, בעל קפה כסית, והפאטרון האגדי של עשרות שחקנים ואמנים: אפילו חצקל, ידידו של אשכול ושל שלונסקי, אשר נהג לנמנם על כיסאו בקפה שלו, נאלץ לקום, עכשיו, כשיד-שוטר מוזהא אותו, מושיטה לו את הדו"ח השנוא. ואילו אייבי נתן, טייס-השלום בעל השם הבינלאומי, שהוא בעליה של מסעדת קלי-פורניה, מנהל למעשה את אחת המסעדות הידועות ביותר בארץ — ללא רשיון; מאחר

מחסלים את דיזנגוף!

כך נראה הרחוב המואר ביותר וההומה ביותר של תל-אביב-יפו — ושל ישראל — אחרי שעה אחת לפנות-בוקר. עברו הימים בהם נצצו חלונות-הראווה מאורות, ובתי-הקפה, מזונות-השירות והתלבושות הי צבעוניות של צעירים וצעירות שהפכו את דיזנגוף לסמל חרות-החיים

שסגירתו המאוחרת של המקום עלתה לו באי-חידוש רישיונו.

שיטתי, מתוכנן בדיוק, זדוני. מיבצע שנולד בעיקבות הצהרותיה הפוריסטאניות והמשול-הבות של חברת-כנסת מתחסדת; הומצא על-ידי מוחו הקרתני והשמרני של שר-הסנים הדתי, משה חיים שפירא; ומוצא אל הפועל על-ידי קצין צעיר, קארייריסט וחסר-מעצורים, הרואה בסגירתה של תל-אביב על מפתח — אמצעי נוח, כדי לספס אל צמרתה למשרת המסכ"ל הניכספת. מה שמסייע בעד מסע-הטימטום-זההשחרת היא שיתוקו המוחלט של תפקיד ראש עיריית תל-אביב-יפו, מאז הפך מרדכי נמיר, למעשה, לתולה כרוני שמחלתו מונעת ממנו לבצע כהלכה את תפקידו. מצב זה יוצר מריבת-סמכויות בין שני סגניו, אברהם

צווי-סגירה לדיסקוטק

הפטיקטיות, פונדקיה-הסטייקים הי ליליים, נופלים לפני גרון-הדת — הנעזר בחוקי-עזר עירוניים מיושנים, שעבר עליהם הכלת, ואשר נחקקו בימים בהם תל-אביב היתה עדיין קטנה — וקרתנית. חוקים אלה קובעים שמועדון-לילה — בימים ההם עוד לא היה קיים דיסקוטק — צריך להיסגר בשתיים, לכל המאוחר. ומסי עדה בעלת-היתר נזוחד — נאחת אחר חצות. משום כך, נאלץ פונדקיה-הלילה פיקוק